

Arrest

nr. 350 853 van 27 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 4 april 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 18 december 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Shinwaristam en hangt de soennitische islam aan. U werd op 25 juli 1999 geboren in [H.] (provincie Nangarhar, district Chaparhar) en woonde daar uw hele leven. U hebt een universitair diploma in de economie en werkte als administratief beheerder in het ziekenhuis van [P.K.] in het district Rodat (provincie Nangarhar). Uw moeder woont tot op heden in [H.] maar uw vader, die als anesthesist werkte in hetzelfde ziekenhuis als u, is vermist. Ook uw vier broers en uw zus wonen tot op heden in [H.]. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Op 9 juni 2024 kwam een zwangere vrouw genaamd [K.] naar het ziekenhuis waar u werkte. Zij beviel met hulp van een operatie. Op 11 juni echter begon haar gezondheidstoestand te verslechteren en werd besloten haar over te brengen naar een groter ziekenhuis elders in Nangarhar. Haar vader, de taliban-leider en vicedistrictchef [I.], transporteerde haar in zijn eigen wagen. De vrouw overleed echter onderweg.

Naar aanleiding van het overlijden diende [I.] diezelfde dag nog een klacht in bij het districtshuis. De klacht was specifiek gericht tegen uw vader en uzelf alsook tegen twee artsen van het ziekenhuis. U zou zich op 12 juni moeten melden bij het districtshuis, maar u was op dat moment in Kabul om een vriend te bezoeken. Uw vader en de artsen meldden zich wel aan en werden aangehouden.

Twee dagen lang volgde er geen communicatie, tot uw broer op 14 juni in het huis van jullie familie werd bezocht door taliban die er een briefje kwamen brengen waarin u andermaal werd opgeroepen. Hij contacteerde u om u te waarschuwen en u vertrok op 15 juni richting Nimroz. Van daar verliet u het land.

Op 20 juni 2024 volgde een huiszoeking in jullie huis.

U reisde via Pakistan naar Iran, waar u verbleef van 17 juni 2024 tot februari 2025. Vervolgens trok u door Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U bereikte het Belgische grondgebied op 2 april 2025 en diende op 4 april 2025 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u uw e-taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neer, alsook diverse documenten in verband met uw tewerkstelling in het ziekenhuis. U legt ook kopieën neer van het medisch dossier van [K.] en een USB-sleutel met daarop een bundel documenten betreffende de identiteit, de opleiding en het werk van uw vader, een grote hoeveelheid beelden van uw werk bij het ziekenhuis en uw paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer in het bijzonder kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u in het vizier van een zekere [I.] en de talibanautoriteiten kwam nadat [I.]'s dochter overleed na een operatie in het ziekenhuis waar u werkte. U kan immers niet verklaren waarom u hierbij zelf geïmponeerd zou worden, noch legt u plausible verklaringen af over het eigenlijke verloop van deze vervolging.

In de eerste plaats kan u niet verklaren waarom net u in het vizier van [I.] kwam.

Uw relaas steunt op de premisse dat de dochter van een vooraanstaande talib overleed in het ziekenhuis waar u werkte en dat de man, uiteraard gesteund door de talibanautoriteiten, wraak wilde nemen door u, uw vader en twee artsen te vervolgen (CGVS)

Uw relaas roept echter haast als vanzelf de vraag op waarom u hier als administratief beheerder verantwoordelijk voor zou worden gesteld, nota bene als één van slechts vier personen die werden aangeklaagd –onder maar liefst vijftig werknemers in het ziekenhuis, waaronder logischerwijs verantwoordelijken zoals een directeur (CGVS p 10).

U kreeg uitgebreid de kans om te verklaren waarom [I.] zich zo op u zou fixeren in de nasleep van de dood van zijn dochter. Toen u gevraagd werd waarom net u, uw vader en twee andere artsen aangeklaagd werden, verklaarde u dat de drie anderen rechtstreeks betrokken waren bij de operatie (CGVS p 11). Het lijkt inderdaad plausibel dat deze mensen de toorn van een rouwende vader over zich zouden afroepen. Uw verklaring over uw eigen betrokkenheid blijkt bij nadere inspectie echter een heel stuk minder logisch

opgebouwd en stevig: u verklaart dat u 'rapporten moest verzamelen' en dat u geen rapporten had doorgespeeld aan het districtshuis, of meer specifiek, dat u het districtshuis niet op de hoogte had gebracht dat de patiënte in kwestie werd overgebracht naar een ander ziekenhuis (CGVS p 11). U verklaart echter ook dat het informeren van het districtshuis over de overdracht van een patiënt helemaal geen standaardprocedure was aangezien dit een procedure tussen de ziekenhuizen onderling was, wat logisch lijkt (CGVS p 12). U stelt weliswaar dat [I.] zijn macht als vooraanstaand figuur had gebruikt om alsnog deze communicatie af te dwingen (CGVS p 12), al kan men zich ook de vraag stellen waarom dat enig belang had: [I.] zelf was immers aanwezig in het ziekenhuis en betrokken bij het transport van zijn dochter (CGVS p 12). Uzelf werd bovendien pas na het overlijden op de hoogte gebracht dat er überhaupt een dergelijk verzoek was geweest (CGVS p 12). Met andere woorden: u stelt dat [I.] u viseerde omdat u het districtshuis niet op de hoogte had gebracht van de transfer van zijn dochter, al was dat geen gebruikelijke procedure, was een dergelijke verwittiging volslagen zinloos en wist u hier op dat moment nog niet eens van. Het lijkt dan ook vreemd dat dit werkelijk de reden was dat [I.] zijn toorn op u richtte. Geconfronteerd met deze vaststellingen paste u plots uw verklaringen hieromtrent aan en stelde u dat [I.] eigenlijk gewoon wraak wilde nemen op de vier mensen die hij verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn dochter (CGVS p 12).

Dit is echter een cirkelredenering: u werd gevraagd waarom u verantwoordelijk geacht werd voor de dood van [K.], waarop u een verklaring bood die kant noch wal raakt, waarop u die verklaring voorstelde als een louter excuus voor wraak omdat u verantwoordelijk werd geacht voor de dood van [K.], hetgeen het punt was dat van in het begin ter discussie stond. Toen u andermaal gevraagd werd waarom u als administratief beheerder verantwoordelijkheid in de zaak worden toegeschreven, antwoordde u ontwijkend dat 'de taliban ongeschoold zijn' en daarom geen onderscheid kunnen maken tussen allerhande functies bij het ziekenhuis, zij het anesthesisten, andere artsen of administratieve verantwoordelijken (CGVS p 13). Opnieuw verklaart dit echter niet waar de aanklacht tegen u specifiek vandaan kwam: de kern van uw relaas is immers een specifiek gevaar voor u, niet voor iedereen bij het ziekenhuis. Toen u nogmaals gevraagd werd om te verduidelijken waarom u dan verantwoordelijk werd gesteld, kwam u aanzetten met de loutere hypothese dat ze 'misschien hebben opgevraagd wie al dat administratieve werk over die operatie van die vrouw en haar verplaatsing van ziekenhuis heeft uitgevoerd en [...] waarom de verantwoordelijke geen melding heeft gedaan aan het districtshuis' (CGVS p 13). Zo blijft uw redenering in cirkels ronddraaien, waarbij u er niet in slaagt te verklaren waarom net u verantwoordelijk zou worden gesteld. Als de taliban werkelijk ongeschoolde mensen zijn die geen onderscheid kunnen maken tussen allerhande figuren bij het ziekenhuis (CGVS p 12, p 13), valt nog altijd niet te begrijpen waarom het net u was die uit het werknemersbestand werd gepikt als vermeende verantwoordelijke.

Hierbij moet overigens worden opgemerkt dat de directeur van het ziekenhuis, een zekere [M.I.], zich nog steeds in Afghanistan bevindt (CGVS p 10). Het lijkt logisch dat hij bij een dergelijk incident de eerste zou zijn om in de kijker te lopen. U verklaart weliswaar dat hij 'een goede band met de taliban' had (CGVS p 10). Als die band effectief goed genoeg was om hem te beschermen, lijkt het weinig plausibel dat hij zomaar zou toekijken terwijl zijn werknemers brutaal werden vervolgd. U verklaart echter geen informatie te hebben over de wijze waarop [M.I.] met deze situatie omging (CGVS p 14).

Samenvattend kunt u dus helemaal niet aannemelijk maken dat een zekere [I.] de schuld van de dood van zijn dochter [K.] in uw schoenen probeerde te schuiven.

Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zouden zijn voortgevloeid uit het overlijden van [K.].

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat [I.] een vooraanstaand talibanlid was die vanuit zijn persoonlijke positie het staatsapparaat kon inschakelen, hetgeen de geloofwaardigheid ondergraaft van het door u omschreven proces van vervolging.

U verklaart namelijk dat jullie pas ontdekten wie [I.] eigenlijk was toen uw broer naar het districtshuis ging (CGVS p 14). Dat is opmerkelijk, aangezien jullie al toen [K.] naar het ziekenhuis kwam, wisten dat zij vergezeld was door haar vader [I.] (CGVS p 14). Als [I.] werkelijk zo'n vooraanstaande figuur was bij het districtsbestuur, lijkt het weinig geloofwaardig dat jullie plots verrast werden door deze vaststelling.

Ook wat betreft de oproeping van uw vader en diens uiteindelijke opsluiting legt u geen overtuigende verklaringen af.

Op zich is het al opmerkelijk dat uw vader zich vrijwillig ging aanmelden bij het districtshuis, wetende dat hij amper een dag eerder betrokken was bij de dood van de dochter van –volgens uw verklaringen althans– het vicedistrictshoofd, een talibanleider (CGVS p 9). Gevraagd waarom uw vader er in de gegeven omstandigheden voor koos om zich daadwerkelijk te gaan aanmelden, stelt u dat u dat u dacht dat het een 'gewone klacht zou zijn over een patiënt' (CGVS p 14). Hier dient er echter opnieuw op te worden gewezen

dat als [I.] werkelijk een vooraanstaande talib was, het erg onwaarschijnlijk was dat uw vader hiervan niet op de hoogte zou zijn. In dat geval zou hij logischerwijs hebben kunnen inschatten dat er geen eerlijke rechtsgang te verwachten viel.

Wat ook moeilijk te geloven is, is uw bewering dat u en uw vader geen enkel contact hadden na de eerste oproeping (CGVS p 14), ondanks het feit dat jullie beiden opgeroepen waren en uw vader de erg drastische en riskante beslissing had genomen zich effectief aan te melden. Uw vader zou wel telefonisch met uw broer hebben gecommuniceerd naar aanleiding van dit incident (CGVS p 9). In die context lijkt het bijna ondenkbaar dat jullie eenvoudigweg niet communiceerden over deze ingrijpende gebeurtenissen, bijvoorbeeld om te overleggen over wat jullie zouden doen.

Nog opmerkelijker echter is een tegenstrijdigheid tussen de gegevens van uw ouders die u opgaf bij de DVZ en uw eigenlijke vluchtrelaas. Gevraagd naar de huidige verblijfplaats van uw ouders stelde u daar dat uw vader zich vandaag de dag nog steeds in district Chaparhar bevindt, terwijl de huidige verblijfplaats van uw moeder als 'samen district Chaparhar' genoteerd staat (DVZ p 7). De logische conclusie hier is dat u verklaarde dat uw ouders samen in het district Chaparhar verblijven op dit moment, hoewel jullie werden opgeroepen om naar het districtshuis van het district Rodat te gaan en dat uw vader daar werd aangehouden (CGVS p 9).

Het CGVS komt op basis van deze elementen tot de volgende conclusie: er kan op zich wel geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in een ziekenhuis in het district Rodat werkte, hetgeen u immers staft met een uitgebreide bundel documenten, foto's en video's, en aan uw bewering dat een vrouw genaamd [K.] overleed toen zij na een operatie werd overgebracht naar een ander ziekenhuis. U legt overigens een kopie neer van haar medisch dossier ter staving. Waar geen geloof aan kan worden gehecht, is dat u door [K.]'s vader [I.] verantwoordelijk werd gesteld voor dit overlijden, dat deze [I.] een talib en vicedistrictshoofd was en dat in de nasleep hiervan u, uw vader en twee artsen werden vervolgd door de talibanautoriteiten, waarbij u als enige niet werd opgesloten.

Aangezien net de elementen die in deze beslissing niet weerhouden worden de kern vormen van uw vrees, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden, aangezien zij niet raken aan elementen die in deze beslissing worden betwist.

U legt uw e-taskara en een foto van uw paspoort neer. Deze kunnen echter louter uw identiteit staven, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Hetzelfde geldt overigens voor de stukken die verband houden met de identiteit, de opleiding en het werk van uw vader (inclusief foto's en video's). Het algemene profiel van uw vader als anesthesist in het ziekenhuis wordt op zich niet ontkent, maar net zoals het geval is bij u kan er geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die uit zijn werk zouden zijn voortgevloeid.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkwijds alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risico-bepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 10, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de verlening of intrekking van internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij is tevens van mening dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, gaat verzoeker over tot een kritiek op de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas door de commissaris-generaal. Verzoeker is in essentie van mening dat geen sprake was van een objectieve en geïndividualiseerde geloofwaardigheidsbeoordeling, nu volgens hem de commissaris-generaal zijn oordeel bijna uitsluitend heeft gesteund *“op een erg doorgedreven subjectieve beoordeling die berust op een subjectief referentiekader en persoonlijke inschattingen, subjectieve verwachtingspatronen en waardeoordelen, stereotiepe en normatieve aannames en een culturele, sociale en contextuele miskennen van bepaalde verklaringen en verwachtingen”*. Hij ziet een miskennen van verschillende objectieve indicatoren voor de beoordeling van de geloofwaardigheid, *“in het bijzonder de mate van details en specificiteit van [zijn] verklaringen en de (interne) coherentie en consistentie van zijn verklaringen, ondersteund door tal van documenten, maar ook de algemeen niet-betwiste elementen met betrekking tot het profiel en een deel van de gebeurtenissen”*. Hij meent dat de commissaris-generaal, in plaats van deze indicatoren te volgen, heeft berust in een beoordeling van de *“waarschijnlijkheid”* of *“aanneembaarheid”* van de gebeurtenissen, wat de meest subjectieve indicator is en aldus niet doorslaggevend zou mogen zijn.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te verlenen, in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 8 april 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over, waarin hij bijkomend verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, januari 2026.

3.2. Op 13 april 2026 maakt verzoeker eveneens een aanvullende nota over, waarbij hij als nieuw stuk een brief van zijn dorpsoudsten voorlegt (met voor eensluidend verklaarde vertaling). Hij duidt dit als volgt:

“Deze brief, ondertekend door het stamhoofd en de dorpsoudsten van het herkomstdorp van verzoeker, betreft een verzoek gericht aan de Directie Antimisdaden van het politiehooftkwartier van het district Chaparhar, dat op zijn beurt door de directeur werd doorgestuurd naar het bestuur van het district en vervolgens door het districtshoofd van Chaparhar naar de directie detentie.

In deze brief bevestigen de stamoudsten vooreerst dat verzoekers vader [N.] werd opgepakt naar aanleiding van het incident in het ziekenhuis in het district Rodat en dat verzoeker zelf gevlucht is.

Zij verzoeken met dit schrijven dat de twee broers van verzoeker, [I.] en [A.Q.], die beiden door het Islamitisch Emiraat zijn gearresteerd om informatie over verzoeker te geven en onschuldig zijn, worden vrijgelaten.

Niet alleen heeft deze brief betrekking op nieuwe elementen, maar bevestigt het de feiten waarvoor verzoeker gevlucht is uit Afghanistan en zijn asielrelaas.”

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Specifiek wat betreft de beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken is de Raad er zich verder van bewust dat de machtsovernname door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovernname, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de situatie in het land rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie hierover voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovernname door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Beide partijen hebben bij hun aanvullende nota's ook geactualiseerde landeninformatie kunnen bijbrengen. Er kan worden besloten dat er in deze stand van zaken wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te beoordelen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Tijdens zijn interview op het CGVS van 7 november 2025 haalde verzoeker aan dat hij werkte als administratief beheerder in een ziekenhuis in het district Rodat van de provincie Nangarhar. In datzelfde ziekenhuis werkte ook zijn vader als anesthesist. Hij verklaarde dat op 9 juni 2024 een zwangere vrouw naar het ziekenhuis kwam en beviel met behulp van een operatie. Op 11 juni verslechterde haar gezondheidstoestand en werd besloten om haar over te brengen naar een groter ziekenhuis. Haar vader, een talibanleider en de vicedistrictschef, vervoerde haar in zijn eigen wagen, maar de vrouw overleed onderweg. Naar aanleiding van dit overlijden diende de vader dezelfde dag nog een klacht in bij het districtshuis, gericht tegen verzoeker, zijn vader en twee andere artsen van het ziekenhuis. Zij werden gevraagd om zich op 12 juni te melden bij het districtshuis. Verzoeker was op dat moment in Kaboel, maar zijn vader en de twee andere artsen hebben zich wel gemeld en werden aangehouden. Op 15 juni kreeg verzoekers broer bezoek van de taliban in de familiale woning. Ze kwamen een nieuwe oproepingsbrief voor hem brengen. Zijn broer waarschuwde hem, waarna hij het land verliet. Na zijn vertrek volgde nog een huiszoeking in het familiale huis.

Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en dit vluchtrelaas legde verzoeker de originelen voor van zijn e-taskara, van diverse documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling in het ziekenhuis en van de oproepingsbrieven van de taliban. Hij legde tevens kopieën neer van het medisch dossier van de overleden vrouw, alsook een USB-stick *“met daarop een bundel documenten betreffende de identiteit, de opleiding en het werk van [zijn] vader, een grote hoeveelheid beelden van [zijn] werk bij het ziekenhuis en [zijn] paspoort”*. In het kader van huidig beroep legde verzoeker nog een kopie van een brief van de dorpsouderen voor, met voor eensluidend verklaarde vertaling.

4.2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Allereerst zijn verzoekers e-taskara en (kopie van) zijn paspoort hoogstens een indicatie van zijn identiteit, die op zich niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de stukken die verband houden met de identiteit, de opleiding en het werk van verzoekers vader. Het algemene profiel van verzoekers vader als anesthesist in het ziekenhuis wordt op zich niet betwist, net zomin als verzoekers eigen tewerkstelling in dit zelfde ziekenhuis. Evenmin wordt het betwist dat er een zwangere patiënte is geweest in het ziekenhuis waar verzoeker en zijn vader werkten en dat zij is overleden tijdens het transport naar een ander ziekenhuis. Met het geheel van de hieromtrent voorgelegde documenten wordt evenwel nog niet het bewijs geleverd van de ingeroepen problemen die verzoeker en zijn vader in de nasleep van dit overlijden zouden hebben gekend met de taliban.

Wat de voorgelegde oproepingsbrieven van de taliban betreft, dient te worden vastgesteld dat aan dergelijke brieven maar een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend, nu geen zekerheid bestaat over de werkelijke herkomst van dergelijke brieven of door wie deze exact zijn opgesteld. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde en handgeschreven brief van de dorpsouderen. Dit laatste stuk betreft ook slechts een kopie.

Aan kopieën kan sowieso weinig tot geen bewijswaarde worden toegekend, omdat ze makkelijk zijn te vervalsen.

4.2.3. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interview(s) voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Hiervoor wordt verwezen naar de verdere bespreking, waarbij de Raad nog in herinnering brengt dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier betwist de Raad niet, net zomin als de commissaris-generaal, dat verzoeker heeft gewerkt in een ziekenhuis in het district Rodat en dat in dit ziekenhuis een vrouw is overleden tijdens het transport naar een ander ziekenhuis. Zoals de commissaris-generaal correct heeft geoordeeld, kan evenwel geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen elementen dat (1) verzoeker door de vader van deze vrouw verantwoordelijk werd gehouden voor haar dood, (2) de vader van deze vrouw een talib en vicedistrictshoofd was en (3) verzoeker, samen met zijn vader en twee andere artsen, in de nasleep van de dood van deze vrouw werd vervolgd door de talibanautoriteiten. Nu geen geloof kan worden gehecht aan deze kernelementen van verzoekers asielrelaas wordt geen gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk gemaakt. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.5. Verzoeker maakt allereerst niet aannemelijk dat de vader de schuld voor het overlijden van zijn dochter in zijn schoenen probeerde te schuiven.

Verzoeker kan zo niet concreet verklaren waarom net hij, als administratief beheerder van het ziekenhuis, door de vader van deze vrouw medeverantwoordelijk zou worden gehouden voor haar dood en in het vizier van deze man en de taliban kwam.

Verzoeker verklaarde dit op het CGVS allereerst door er op te wijzen dat hij geen rapporten had gedeeld met het districtshuis, meer concreet dat hij het districtshuis er niet van op de hoogte had gebracht dat een patiënte zou worden overgebracht naar een ander ziekenhuis. Hij erkende vervolgens evenwel dat het districtshuis hier niets mee te maken heeft en dit louter een zaak is tussen de betrokken ziekenhuizen. Vervolgens luidde zijn uitleg dat de vader van de vrouw *“een gemachtigde persoon is in het districtshuis, daarom heeft hij dat persoonlijk gevraagd”* en dat de vader *“zijn macht [heeft] gebruikt”*. Gevraagd wanneer deze man dit precies zou hebben gevraagd, stelde verzoeker zijn verklaringen bij en luidde het dat toen zijn broer naar het districtshuis ging om te informeren naar hun vader ze hem zeiden dat ze hun vader hadden opgesloten *“omdat ze die melding van de overleden patiënt niet hebben gedaan aan het districtshuis”* en dat hij voor de oproeping om te verschijnen in het districtshuis er niet van op de hoogte was dat de vader had verzocht om het districtshuis op de hoogte te brengen van de overbrenging van een patiënte. Andermaal gevraagd dit te verduidelijken, stelde verzoeker dat bij de verhuis van een patiënte naar een ander ziekenhuis diens gegevens aan de bezoekers werden meegegeven, dat dit ook gebeurde bij deze vrouw en dat het de vader zelf was die met zijn eigen vervoer zijn dochter overbracht naar een groter ziekenhuis. Vervolgens luidde het dat de vader na het overlijden van zijn dochter wraak wou nemen op diegenen die hij verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn dochter en dat hij, in het geval van verzoeker, het valse excuus verzoon dat hij het districtshuis op de hoogte had moeten brengen van de overbrenging (notities persoonlijk onderhoud CGVS, hierna: NPO, p. 11-13).

De Raad kan op basis van deze verklaringen enkel vaststellen dat verzoeker er inderdaad niet in slaagde om aan de hand van voldoende concrete verklaringen te duiden waarom specifiek hij als medeverantwoordelijke voor de dood van de vrouw werd gezien. Zoals verzoeker op zich niet betwist, bestaat hiervoor geen enkele concrete of logische aanleiding of verklaring. Hij was op geen enkele wijze betrokken bij de behandeling van de betrokken patiënte en hij diende het districtshuis helemaal niet op de hoogte te brengen van haar overbrenging. Nu verzoeker aangaf dat de patiëntgegevens bij de overbrenging gewoon werden meegegeven met de entourage van de vrouw, waaronder dus haar vader die zijn dochter met zijn eigen voertuig had vervoerd, valt ook niet in te zien waarom hiertoe enige noodzaak bestond of welk belang dit had of waarom deze vader er enige aanstoot aan zou hebben kunnen nemen dat de overbrenging vanuit het ziekenhuis niet was gemeld aan het districtshuis, zoals dit eigenlijk nooit gebeurde en waarvoor ook geen enkele noodzaak of meerwaarde bestond. Verzoeker kan uiteindelijk als enige uitleg geven dat de betrokken vader wraak wenste te nemen voor de dood van zijn dochter en de taliban ongeschoolde mensen zijn en dus irrationeel en zonder logica handelen. Dat de betrokken talib ongeschoold zou zijn, is echter niet meer dan een blote bewering. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is het ook niet omdat iemand mogelijk niet of weinig

geschoold is, dat deze irrationeel gedrag vertoont. Alleszins, zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing, is het op zich niet per se ongeloofwaardig dat een vader na de dood van zijn dochter wraak zou willen nemen, maar blijft het punt dat er geen enkele specifieke reden is waarom hij vervolgens zijn wraak specifiek zou richten op verzoeker. Verzoeker moet dit uiteindelijk ook erkennen, getuige zijn verklaringen dat *“ze misschien hebben opgevraagd wie al dat administratieve werk heeft uitgevoerd over die operatie van die vrouw en verplaatsing ziekenhuis en wie operatie gedaan en waarom administratieve verantwoordelijke geen melding gedaan aan het districtshuis. Daar komt mijn naam zeker in voor.”* (NPO, p. 13). Dit betreft echter louter giswerk. Verzoeker blijkt er helemaal geen weet van te hebben dat de betrokken talib of het districtshuis daadwerkelijk enige informatie opvroeg bij het ziekenhuis, hoewel hij toch was tewerkgesteld in dit ziekenhuis en zodoende kan worden verondersteld dat hij de nodige kanalen ter beschikking had om hierover duidelijkheid te krijgen. Zelfs indien de taliban werkelijk ongeschoolde mensen zijn die geen onderscheid kunnen maken tussen de verschillende functies bij het ziekenhuis, valt nog niet te begrijpen waarom net verzoeker werd uitgekozen als medeverantwoordelijke voor de dood van de vrouw. Dit alles is terecht ongeloofwaardig.

Niet enkel zijn verzoekers verklaringen onvoldoende concreet als het gaat over de reden waarom specifiek hij als medeverantwoordelijke voor de dood van de vrouw werd gezien, ook is de interne credibiliteit van zijn verklaringen aldus aangetast. Zo is verzoekers verklaring dat de vader van de overleden patiënte persoonlijk vroeg om het districtshuis op te hoogte te brengen moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn latere verklaring dat louter sprake was van een vals excuus dat hij het districtshuis op de hoogte had moeten brengen. Daarnaast tonen de hierboven gedane vaststellingen ook afdoende aan dat de verklaringen van verzoeker volstrekt niet aannemelijk zijn.

Op basis van verzoekers verklaringen en de voorgaande bespreking, stelde de commissaris-generaal terecht vast wat volgt: *“Met andere woorden: u stelt dat [I.] u viseerde omdat u het districtshuis niet op de hoogte had gebracht van de transfer van zijn dochter, al was dat geen gebruikelijke procedure, was een dergelijke verwittiging volslagen zinloos en wist u hier op dat moment nog niet eens van. Het lijkt dan ook vreemd dat dit werkelijk de reden was dat [I.] zijn toorn op u richtte. Geconfronteerd met deze vaststellingen paste u plots uw verklaringen hieromtrent aan en stelde u dat [I.] eigenlijk gewoon wraak wilde nemen op de vier mensen die hij verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn dochter (CGVS p 12). Dit is echter een cirkelredenering: u werd gevraagd waarom u verantwoordelijk geacht werd voor de dood van [K.], waarop u een verklaring bood die kant noch wal raakt, waarop u die verklaring voorstelde als een louter excuus voor wraak omdat u verantwoordelijk werd geacht voor de dood van [K.], hetgeen het punt was dat van in het begin ter discussie stond.”*

De Raad treedt de beoordeling ook bij dat het helemaal niet aannemelijk is dat de directeur van het ziekenhuis, die volgens verzoeker goede banden had met de taliban en om deze reden niet zelf werd gevisieerd, zomaar zou toekijken terwijl zijn werknemers brutaal werden vervolgd. Minstens zou van verzoeker in de geschetste context redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat hij enige kennis heeft over hoe de directeur omging met de hele situatie. Dat hij hierover – of over de reactie van zijn collega's in het ziekenhuis – helemaal geen informatie heeft (NPO, p. 14) komt allesbehalve doorleefd over en doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Het gegeven dat hij niet meer terugkeerde naar het ziekenhuis en er niets meer over hoorde, is ontoereikend als uitleg. Dat verzoeker blijkbaar op geen enkel ogenblik de moeite heeft genomen om zich hierover te informeren, via zijn familie of door contact te zoeken met zijn vroegere collega's, getuigt van een gebrek aan interesse dat moeilijk verenigbaar is met de voorgehouden vrees voor vervolging.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat wordt uitgegaan van een manifest verkeerde premisse. Hij benadrukt zo helemaal niet te hebben verklaard dat de vader van de overleden vrouw hem ook daadwerkelijk had gevraagd om melding te doen van de medische situatie van zijn dochter bij het districtshuis. Hij stelt enkel te hebben aangegeven dat de vader dit achteraf heeft gebruikt als motief om hem medeverantwoordelijk te houden voor het overlijden van zijn dochter. Hij stelt dat zijn verklaring dat hij pas achteraf op de hoogte werd gesteld, kadert binnen zijn verklaring dat er een vals excuus werd gebruikt om ook hem te vervolgen. Hij betoogt dat hij niet plots zijn verklaringen heeft aangepast, maar dat deze verklaringen passen binnen de bredere context van de toelichting die hij heeft gegeven bij de redenen waarvan hij vermoed dat hij medeverantwoordelijk werd geacht. Dit betoog kan niet overtuigen. Verzoeker verklaarde wel degelijk dat de vader van de overleden vrouw *“een gemachtigde persoon is in het districtshuis, daarom heeft hij dat persoonlijk gevraagd”*. Vervolgens blijkt uit zijn verklaringen echter dat hij er helemaal geen weet van heeft dat de vader persoonlijk zou hebben gevraagd dat het districtshuis op de hoogte werd gebracht van de overbrenging van zijn dochter en de vader gewoon een valse excuus verzoon, met name dat verzoeker het districtshuis op de hoogte had moeten brengen van de overbrenging. Er is aldus wel degelijk sprake van een inconsistentie in verzoekers verklaringen.

Verzoeker komt voor het overige wezenlijk niet verder dat het herhalen van zijn verklaringen dat de enige reden waarom hij mede werd gevisieerd, wraak was vanwege zijn vermeende medeverantwoordelijkheid voor

de dood van de vrouw, ongeacht zijn daadwerkelijke verantwoordelijkheid of betrokkenheid. Hij benadrukt dat wraak de voornaamste beweegreden is en dat er sprake is van complete willekeur en onvoorspelbaarheid. Volgens hem wordt miskend dat vervolging ook kan voortvloeien uit willekeurige, symbolische of opportunistische schuldtoewijzing en dat de afwezigheid van een overtuigende logica geen afdoende grond is om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Door louter te volharden in zijn verklaringen en asielrelaas en te benadrukken dat dit relaas wel als geloofwaardig dient te worden beschouwd, slaagt verzoeker er evenwel niet in om de gedane beoordeling te weerleggen of in een ander daglicht te zetten. Verzoeker blijft voorhouden dat het gaat om een wraakactie die louter is ingegeven door willekeur, waarmee hij geen ander licht kan werpen op de gedane beoordeling. De legitieme vraag blijft waarom verzoeker, naast meerdere artsen die wel rechtstreeks met de overleden patiënte hadden gewerkt, zou worden geïsoleerd. Door dit alleen te willen verklaren door willekeur, terwijl de overige geïsoleerde personen helemaal niet willekeurig blijken te zijn gekozen, slaagt verzoeker er geenszins in om dit geloofwaardig te maken. Hij kan op geen enkele manier concreet duiden waarom net hij in het vizier zou zijn gekomen van de vader van de patiënte of de talibanautoriteiten.

Thans acht verzoeker het nog aannemelijk dat niet de directeur van het ziekenhuis maar *“een andere verantwoordelijke, zoals [hijzelf]”*, mee in het bad werd getrokken, doordat de directeur goede banden had met de taliban. Hij houdt nog voor dat de directeur niet in de bres sprong voor zijn werknemers, net omdat hij zijn goede banden met de taliban wenste te behouden. Ook hier betoogt hij als zou de beoordeling op dit punt getuigen van weinig voeling met en kennis van de sociologische en culturele context van de Afghaanse samenleving waar andere normen, waarden en wetten gelden. Allereerst wordt herhaald dat verzoeker geen enkele verantwoordelijkheid droeg voor het overlijden van de patiënte en hij dus andermaal niet concreet kan duiden waarom net hij werd geïsoleerd. Dat het vanuit de sociologische en culturele context van de Afghaanse samenleving perfect verklaarbaar zou zijn dat een ziekenhuisdirecteur die goede banden heeft met de taliban zomaar zou toekijken terwijl zijn werknemers brutaal worden vervolgd, en zelfs niet zou trachten om een bemiddelende rol op zich te nemen, is verder niet meer dan een blote bewering en komt allesbehalve plausibel over. Er blijkt niet dat dit meer zijn dat louter speculatieve en a posteriori verklaringen van verzoeker, die op het CGVS nog duidelijk verklaarde dat hij helemaal geen informatie heeft over de reactie van zijn directeur (NPO, p. 14). Er wordt met dit betoog geen afbreuk gedaan aan de voorgaande beoordeling.

Verzoeker houdt ten slotte voor als zou de beoordeling enkel op subjectieve en normatieve gronden, en niet op objectieve gronden, steunen. Hij meent dat de beoordeling berust op een verondersteld rationeel en hiërarchisch model van verantwoordelijkheid, zonder objectieve onderbouwing, en kadert in een persoonlijke visie van hoe schuld en verantwoordelijkheid normaliter worden toegewezen, *“zonder dit ook maar op enige manier op een context-specifieke wijze te benaderen en culturele, sociale en andere verschillen hierbij te betrekken”*. Hij is van mening dat verweerder de vereiste contextuele plausibiliteitstoets heeft vervangen door een subjectief en normatief waardeoordeel. Hij meent dat van hem niet kan worden verwacht dat hij op sluitende wijze de beweegredenen of logica van de vervolgende actor kan identificeren of benoemen *“op een manier die het voor verwerende partij aanvaardbaar maakt in de lijn van diens eigen, subjectieve en vooringenomen, verwachtingslogica”*.

Gelet op het vastgestelde gebrek aan voldoende concrete verklaringen over de reden waarom specifiek verzoeker wordt geïsoleerd en de inconsistentie in zijn verklaringen, blijkt allereerst niet dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas beperkt blijft tot een plausibiliteitstoets. Er wordt herhaald dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals in casu. Het CGVS noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt in concreto aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker slaagt er ook niet in om concreet aan te tonen dat de beoordeling zou berusten op subjectieve en normatieve gronden, en niet op objectieve gronden. De Raad volgt verzoeker zo ook niet in zijn standpunt dat de vaststelling dat de vader van de patiënte er geen enkel belang bij had dat er melding werd gedaan van de overbrenging naar het andere ziekenhuis, en dus niet valt in te zien dat hij er enige aanstoot aan zou hebben kunnen nemen dat dit niet was gebeurd, aan toont dat er wordt uitgegaan van een subjectief en/of normatief kader. Deze vaststellingen kunnen op goede gronden deel uitmaken van de geloofwaardigheids-beoordeling. Verzoeker duidt ook niet welke cruciale en objectievere aspecten onterecht niet in overweging zouden zijn genomen. Hij brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.2.6. Daarenboven kan geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zouden zijn voortgevloeid uit het overlijden van de patiënte. Verzoeker legt geen aannemelijke verklaringen af over het eigenlijke verloop van deze vervolging, gelet op de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen.

(1) Allereerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat de vader van de patiënte een vooraanstaand lid van de taliban was die vanuit zijn persoonlijk positie het staatsapparaat kon inschakelen, wat reeds de geloofwaardigheid ondergraaft van de ingeroepen vervolgingsfeiten. Hij verklaarde namelijk dat hij pas ontdekte wie deze man was toen zijn broer naar het districtshuis ging, terwijl deze man zijn dochter vergezelde in het ziekenhuis. Als deze man daadwerkelijk een zeer vooraanstaand figuur was bij het districtsbestuur, is het niet geloofwaardig dat niemand in het ziekenhuis hem eerder herkende.

Verzoeker tracht dit uit te leggen door er op te wijzen dat hij woonde in een ander district. Nog betoogt hij dat de beoordeling dat hij en zijn familie van begin af aan kennis zouden moeten hebben van de vooraanstaande functie van de vader van de patiënte de *“realiteit van informatie-asymmetrie”* miskent en andermaal steunt op een normatieve verwachting over wat hij moet weten. Er is volgens hem andermaal sprake van een subjectieve beoordeling, die niet wordt gedragen door objectieve elementen, zoals tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Hij geeft aan dat de gedane beoordeling niet volstaat om het voorgehouden profiel van de vader van de patiënte als ongeloofwaardig af te doen. Voor de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen speelt het volgens hem geen rol of hij deze man al dan niet kende.

De geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel van deze man is evenwel een essentieel element in verzoekers asielrelaas. Zo is het, volgens verzoeker, net door diens profiel dat deze persoon bij machte zou zijn geweest om een drogreden te vinden om hem mee verantwoordelijk te houden en om het staatsapparaat in te schakelen. Het komt terecht als weinig aannemelijk voor dat verzoeker geen enkele notie zou hebben gehad van wie de machtige politici en talibanleden waren in het district waar hij werkte en dus een groot deel van zijn tijd doorbracht. Alleszins gaat dit motief niet louter over de persoon van verzoeker, maar ook over de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat noch zijn vader noch iemand anders van het ziekenhuispersoneel dat in contact kwam met de patiënte en haar vader weet had van het profiel van deze laatste, of dit alleszins niet deelde, wat terecht weinig aannemelijk is. Op dit laatste punt gaat verzoeker niet concreet in. Aldus toont hij evenmin aan dat enig onrealistisch verwachtings-patroon ten aanzien van hem wordt gehanteerd, rekening houdend met de context van de ingeroepen feiten.

De Raad herhaalt nog dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, alsook dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

(2) Verder legde verzoeker geen overtuigende verklaringen af over de oproeping van zijn vader en diens opsluiting. Het is al opmerkelijk dat zijn vader zich vrijwillig ging aanmelden bij het districtshuis, wetende dat hij een dag eerder was betrokken bij de dood van de dochter van het vicedistrictshoofd en een talibanleider. Zijn uitleg dat hij dacht dat het louter ging om *“een gewone klacht”* over een patiënt kan niet worden gevolgd, nu het – zoals reeds werd vastgesteld – erg onwaarschijnlijk is dat zijn vader niet op de hoogte zou zijn geweest van de vooraanstaande functie van deze man. Het is nog ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn vader geen enkel rechtstreeks contact met elkaar hadden na de eerste oproeping, terwijl zij allebei waren opgeroepen en zijn vader de drastische en riskante beslissing nam om zich aan te melden bij het districtshuis.

Inzake het gedrag van zijn vader is verzoeker van mening dat andermaal wordt uitgegaan van veronderstellingen over hoe een persoon zich rationeel gedraagt en dat dit wordt beoordeeld vanuit een vooringenomen referentiekader, zonder rekening te houden met elementen als stress en onzekerheid en contextuele factoren. Loutere verbazing of ongeloof is volgens hem geen objectieve maatstaf om de geloofwaardigheid te beoordelen. Dit betoog is echter niet van aard de gedane beoordeling te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Nu het ongeloofwaardig is dat zijn vader zich niet bewust zou zijn geweest van de vooraanstaande functie van de vader van de overleden vrouw, mag terecht wordt aangenomen dat hij zich in de geschetste context ook bewust moet zijn geweest van de risico's die een dergelijke oproeping met zich mee konden brengen, te meer nu – volgens verzoekers verklaringen – ook zijn zoon was opgeroepen. Volgens verzoeker moet rekening worden gehouden met de stress en onzekerheid waarmee dergelijke gebeurtenissen gepaard gaan, waarmee hij eerder de voormelde beoordeling ondersteunt, nu deze elementen zijn vader er eens te meer toe hadden moeten aanzetten om zich niet zonder meer aan te melden bij het districtshuis en hierover op zijn minst vooraf te hebben overlegd met verzoeker en alleszins contact met hem te hebben opgenomen. Verzoeker maakt dus hoegenaamd niet concreet aannemelijk dat het in

rekening brengen van deze elementen een wezenlijke invloed kan hebben op de beoordeling. Hij duidt ook niet welke concrete *“contextuele factoren”* alsnog onterecht niet in rekening zouden zijn gebracht. Verzoeker toont verder andermaal niet concreet aan dat de beoordeling uitgaat van een vooringenomen referentiekader of geen sprake is van een objectieve beoordeling.

Daarenboven is er een tegenstrijdigheid vast te stellen tussen de gegevens die verzoeker heeft opgegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en zijn eigenlijke vluchtrelaas op het CGVS. Bij de DVZ stelde verzoeker, gevraagd naar diens huidige verblijfplaats, dat zijn vader zich in het district Chaparhar bevond, samen met zijn moeder. Op het CGVS stelde verzoeker echter dat zijn vader werd aangehouden toen hij inging op de oproeping om zich aan te melden bij het districtshuis van Rodat.

Verzoeker betoogt dat slechts sprake is van één tegenstrijdigheid in zijn verklaringen en deze verwaar-loosbaar, te nuanceren en verklaarbaar is. Hij betoogt dat de context waarin hij voormelde verklaring op de DVZ aflegde niet wordt vermeld en benadrukt dat hij tijdens zijn verdere verklaringen tijdens dit interview op de DVZ wel duidelijk heeft verklaard dat zijn vader werd opgepakt, dat hij sindsdien geen contact meer heeft met zijn vader en dat hij niet weet waar zijn vader wordt vastgehouden. Hij benadrukt nog dat voor het overige zijn verklaringen op de DVZ en op het CGVS consistent en gelijklopend zijn. Met dit betoog doet verzoeker echter geen enkele concrete poging om te verklaren waarom hij aanvankelijk op de DVZ, gevraagd naar de verblijfplaats van zijn vader, aangaf dat deze samen met zijn moeder verbleef in het district Chaparhar. Hiertoe kan hij niet volstaan met een verwijzing naar zijn verdere verklaringen op de DVZ over zijn relaas. De vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen blijft aldus overeind en kan niet zonder meer als verwaarloosbaar worden afgedaan, nu deze raakt aan een essentieel element in zijn asielrelaas, met name de vermissing van zijn vader omwille van dezelfde feiten waarop hij zijn vrees op vervolging steunt. Dat dit de enige tegenstrijdigheid is die kon worden vastgesteld, maakt evenmin dat deze verwaarloosbaar wordt of moet worden genuanceerd. Verzoeker brengt andermaal geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld.

Verzoekers persoonlijke overtuiging dat zijn relaas chronologisch en feitelijk zorgvuldig is opgebouwd en dat hij *“uitgebreide, gedetailleerde en consistente verklaringen”* heeft afgelegd over het verloop van de feiten, volstaat niet om afbreuk te kunnen doen aan de gedane beoordeling. Door enkel te volharden in zijn verklaringen en te beweren dat deze geloofwaardig zijn, slaagt verzoeker er nog niet in om de voormelde motieven te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Gelet op de voormelde beoordeling kan verzoeker ook niet worden gevolgd als zou verweerder hebben nagelaten de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten na te gaan.

Inzake de door verzoeker bij zijn aanvullende nota voorgelegde brief van de dorpsouderen merkt de Raad nog op dat hierin kan worden gelezen dat twee van zijn broers zouden zijn opgepakt om informatie over hem te geven, waarna deze dorpsouderen hebben gepleit voor hun invrijheidstelling. De brief is gedateerd op 4 januari 2026. Nog kan in dit stuk worden gelezen dat op basis van dit verzoek en de waarborg van de stamoudsten instructie werd gegeven door het districtshoofd van Chaparhar om verzoekers broers vrij te laten. Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban, indien ze verzoeker werkelijk viseerden en nadat hij in juni 2024 tot tweemaal toe geen gevolg had gegeven aan een oproeping om zich te melden bij het districtshuis, zouden hebben gewacht tot begin 2026 om zijn broers op te pakken om informatie over hem te verkrijgen. Verzoeker kan ook op geen enkele wijze duiden waarom ze tot ruim anderhalf jaar na zijn vertrek hebben gewacht om zijn broers op te pakken, wat de precieze aanleiding was waarom de taliban begin 2026 plots alsnog op zoek waren naar informatie over hem of welke informatie de taliban anno 2026 plots over hem wensten te weten. Indien het werkelijk zou gaan om een willekeurige wraakactie, zoals verzoeker voorhoudt, kan niet worden ingezien waarom er na al die tijd nog steeds actief wordt gezocht naar de administratieve beheerder van een ziekenhuis, die blijkbaar geen rechtstreeks contact heeft gehad met de overleden patiënte of haar vader. In de gegeven omstandigheden zou ook op zijn minst kunnen worden verwacht dat de dorpsouderen geactualiseerde informatie zouden kunnen aanbrengen over het lot van verzoekers vader, wat echter helemaal niet het geval blijkt te zijn. Dit alles is niet van aard het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas te kunnen herstellen.

4.2.7. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen geloofwaardige elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals is gebleken, in gebreke blijft. Verzoeker laat in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen. Uit de voorgaande bespreking volgt ook dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn kritiek dat geen sprake is van een objectieve en

geïndividualiseerde geloofwaardigheidsbeoordeling. In het licht van de gedane vaststellingen kan verzoeker niet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

4.2.8. De motieven in de bestreden beslissing die verband houden met de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa of omwille van een (toegeschreven) verwestering worden verder niet betwist en blijven dus gehandhaafd, ook na lezing van de geactualiseerde landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota werd neergelegd. Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.2.9. De Raad besluit dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

4.2.10. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan wat voorafgaat, nu de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend dezelfde zijn gebleven. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* moet lopen. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. Het begrip *“ernstige schade”* in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft verder betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, ptn. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft evenwel genuanceerd dat dit begrip niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM, nu de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, ptn. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., ptn. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

In zoverre verzoeker zich in dit verband allereerst zou beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing verder op zeer uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonbaar dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Aldus stelt hij dat verzoeker evenmin op deze grond in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband

ook nog geactualiseerde landeninformatie bij. Verzoeker betwist deze beoordeling niet. De Raad sluit zich aan bij deze beoordeling, die wordt hernomen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De inhoud van deze bepaling verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en de uitlegging ervan moet dan ook autonoom geschieden, weliswaar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is de ontheemding ten gevolge het conflict gevoelig is verminderd. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Voorgaande vindt steun in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026, nog steeds actueel is. Verzoeker betwist deze beoordeling ook niet.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit dit laatste rapport blijkt dat er in 2025 confrontaties plaatsvonden tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde '*Pakistaanse taliban*' ('*Tehreek-e-Taliban*' (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De vaststelling blijft overeind dat op basis van de aangehaalde rapporten niet blijkt dat er in Afghanistan heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, §2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kunduz een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Volledigheidshalve wordt, gelet op wat voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

4.5. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, met name de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft, in casu bereikt.

Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker evenmin een schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn (thans artikel 4, leden 1 tot en met 3 van de Verordening (EU) 2024/1347), van artikel 10, leden 2 en 3 van de Procedurerichtlijn (thans: de artikelen 34, leden 2 en 3 en 39, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348) of van de artikelen 48/3, 48/4 of 48/6 van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of een beoordelingsfout blijkt niet. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is te werk gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Waar verzoeker nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming op grond van de aangehaalde wettelijke bepalingen. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeer- of verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4.6. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven die door de Raad niet kan worden hersteld. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS